

Чухъ за стареца и отидохъ да го видя. Подъ сѣнката на кжщата лежеше старо куче. То вдигна лениво глава, погледна ме и пакъ я отпустна. Въ жгъла до стълбата седѣше старецътъ. Спрѣхъ и разгледахъ отдалечъ този страненъ човѣкъ. Той седѣше присвитъ, разметналъ широко политъ на кожуха си. Покрай него се вѣляха купища изгрязани динени кори и остатъци отъ войнишка храна, която милостиво му носѣха войниците. Рояци мухи брѣмчеха по коритъ, трупаха се по лицето му, вѣвираха се досадливо въ устата му и възпаленитъ слѣпи очи. Той махаше съ ржка, пждѣше ги, окайваше се. Обѣдното есенно слънце прижуриаше нетърпимо; по лицето на стареца се стичаха струи мжтенъ потъ.

Приближихъ го. Той се раздвижи; сигурно долови стѣпкитъ ми.

— Кой е? Кой е? — попита тревожно той, но азъ не му се обадохъ. И чухъ го, какъ въ следния мигъ заговори — полека, равно, на разпѣвъ: — Найдене, Кольо, булка Станке, кжде сте, бре деца? Тукъ ли сте? Вие ли сте? Дойдохте ли си вече? Защо още ви нѣма... Казвахъ ли ви азъ, казвахъ ли — ще дойдатъ нашитъ, бре... Ето ги — дойдоха... Тукъ сж вече, тукъ... Защо се плашите? Отъ кого се плашите? Нашо е вече, нашо...

Подире заизрежда имената на внуцитъ си. Той ги зовѣше подъ редъ, изричаше галено имената имъ и тжжно молѣше:

— Петко, Марийке, Цане... Мило име, дѣдово именце... Кжде сте деца? Тука ли сте? Елате при мене, забравения, елате да ви помилвамъ, да ви чуя сладкитъ устица... Минке, чедо, вземи кратунката и донеси на дѣдо си прѣсна водича... Изгарямъ, чедо: за капка водича изгарямъ... Запали се, чедо, гърлото ми...

Донесохъ му вода. Той грабна кратунката съ треперящи ржце, поднесе я до устата си и пи толкова лакомо, че половината се разлѣ по разголенитъ му, обгорѣли горди.